

fødsel giver Anledning til sit ægte Barns Død, hvad særligt angaaer Begrebet om Barnesfødsel i Dølgemaal, betegnes det formeentlig tilstrækkeligt ved selve Ordene, at det maa være det paagjældende Fruentimmers Forsæt at føde hemmeligt; at bruge denne sidste Betegnelse, istedetfor hiint i Lovgivningen reciperede Udtryk, der tør ansees at være gaaet saaledes over i den almindelige Bevidsthed, at det ikke vil give Anledning til nogen Mishandling, har man saameget mindre anseet for rigtigt, som derved netop maaskee kunde fremkaltes Tvivl om, hvorvidt noget Andet tilsigtedes. Ei heller har man fundet det nødvendigt eller anbefalelsesværdigt, at indlade sig paa en nærmere Forklaring af hiint Begreb, navnlig ved at bemærke, at det kommer til Anvendelse ikke blot, hvor Fruentimmeret har begivet sig hen i Genrum for at føde hemmeligt, men ogsaa hvor Fødselen er foregaaet under saadanne Omstændigheder, at Fruentimmeret, skjøndt hun i Fødselsøjeblikket kunde erholde Hjælp, forsætlig har undladt at aabenbare eller positivt har fordulgt, at hun befandt sig i Fødselsmerter, men at det derimod ikke kan ansees som Fødsel i Dølgemaal, hvor Nedkomsten er indtruffen, medens Moderen tilfældigt opholdt sig paa et saa afslidtes beliggende Sted, at hun ikke kunde søge Hjælp, og hun derefter skjuler Fødselen. Forsaavidt hun viser nogen usofværlig Dngang med denne, vil hendes Forhold da gaae ind under Straffebestemmelsen i § 192, hvilken, som ovenfor bemærket, navnlig ogsaa maa komme til Anvendelse i det Tilfælde, at hun skaffer det formeentlig dødsdøte eller senere døde Barn tilside uden tilbørlig Vished om, at det er dødt.

Man har i Udkastets § 193, i Righed med flere fremmede Straffelove, optaget Straffebestemmelser angaaende den, som dræber en Anden efter dennes bestemte Begjæring, saavel som angaaende den, som er en Anden behjælpelig med Udførelsen af et Selvmord. Det kunde maaskee, paa Grund af disse Tilfældes Sjældenhed, synes overskødigt at optage sige Bestemmelser, ligesom det kan erindres, at den i Udkastet til den norske Straffelov af 1835 (Kap. 14. §§ 3 og 4) indeholdte tilsvarende Bestemmelse efter Revisionskommissio-

uens Indstilling blev ubeladt som formeentlig egnet til at understøtte vrang moraliske Forestillinger og til at befrie Morderen for forfæjnt Straf. Da det imidlertid ingenlunde er umuligt, at Tilfældet kan indtræde, og da det af Lovens Tanshed desangaaende let kunde blive Følgen, at den, der efter en Andens Begjæring dræber ham, vilde blive anseet med Straf for forsætligt Drab, og at den, der er en Anden behjælpelig med Selvmord, vilde gaae aldeles fri for Straf, medens dog det første Resultat, selv om Drabsstraffens Minimum blev valgt, maatte ansees for usforholdsmæssig strengt, og det sidstnævnte for lidet stemmende med Forholdets Natur, naar dog selv den skal straffes, der ikke sørger for at anvende Redningsmidler paa den, som har taget sig selv afbage, jfr. Udkastets § 196, har man været enig om, at en Paragraph som den omhandlede bør optages i Straffeloven. Derimod har man ikke fundet Anledning til at optage nogen Straffebestemmelse for Selvmord, da et saadant efter sit Væsen neppe kan ansees som en egentlig criminel Handling. Den i D. L. s. 2—10—4 givne Regel, om Undblivelse af Jordpaakastelse m. v. med Hensyn til Selvmorderen, vil iøvrigt saameget mere vedblive at staae ved Magt, ogsaa efter Emanationen af en med Udkastet stemmende Straffelov, da det kun er Straffebestemmelsen i D. L. s. 6—6—21, der ifølge Udkastets § 304 skal hæves. Det kan herved erindres, at uagtet Straffeloven af 20de August 1842 har hævet R. L. s. 6—6—21, er den i R. L. s. 2—10—4 indeholdte Bestemmelse dog bleven anseet som fremdeles gjældende i Norge.

Med Hensyn til Udkastets § 194, angaaende Børns Udsættelse og dermed beslagtede Forbrydelser, bemærkes foreløbigt, at det Mindretal i Kommissionen, der mener, at Kapitlet om Vold rettest sættes foran Kapitlet om Mandrab eller Udkastets §§ 185 og 186 ubelades af dette og en tilsvarende, skjøndt ikke uvæsentlig forandret, Paragraph optages i Kapitlet om Vold, under den sidstnævnte Forudsætning ogsaa holder for, at Udkastets § 194 rettest overføres til det sidstnævnte Kapitel. Angaaende Indholdet af selve Paragraphen er der iøvrigt ikke nogen Meningsforskiel imellem